

TANIA NICOLESCU

PULSAR

-POEME-

SEMĂNĂTORUL
EDITURA – ONLINE
MARTIE 2009

La răscruce de sentimente

După lecturarea primelor versuri ale Taniei Nicolescu, sentimentele mele erau contradictorii: percepeam poezia ca pe o rană adâncă a unui suflet uimit de ușurința cu care poate trece printre meandrele existenței pe care o simțea totuși apăsătoare:

“Cu ochii-ncețoșați de așteptări
m-aplec peste harpa luminii
pe delicatele-i fire țesând până-n zori
cuvintele fluturi, cuvintele flori
și caldele răsărituri de soare
în mlădioasele adieri de vânt
ce lunecă printre fantasmele de nori.”

(Fantasme)

Mai târziu, m-am obișnuit să primesc versurile Taniei Nicolescu aproape de momentul creației. Uneori, revenea, perfecționistă și modifica câte ceva, îndrepta câte un gând nespus la locul lui sau poate, ce părea a nu fi destul de subtil și destul de ușor de înțeles totodată.

Versurile se revarsă cald dintr-un suflet în care numărul sentimentelor devine copleșitor, astfel încât se cer rânduite pe filele albe dintr-un notes pe care mi-l imaginez nelipsit din buzunarul poetei, gata să cuprindă în el toate emoțiile ceasurilor zilei de ieri, de azi și de mâine:

“Mi-am luat inima-n palme-nfrigurată
și larg fereastra sufletului mi-am deschis
ca s-o-ncălzeasc în razele firave
de soare-n ceas de taină regăsit.

Și-mbrășisând a bun ramas copacul
ce-n toamnă tăcut fruntea-și pleaca
sub coaja-i aspră am simțit
o inimă la unison bătând
cu inima mea.”

(Regăsire)

Sensibilitatea poetei dă naștere unor imagini deosebite, susținute prin
metafore inovative și impresionante:

“ridicându-se brusc ca o aripă de delfin”

(Zbor secund)

“Cu mâinile goale
voi ieși în ploaie,
lăsând-o să-mi curgă
pe față-n șiroaie
ca pe-o apa vie,
neîncepută,
ca pe-o binecuvântare...”

(Transhumanțe)

“Și timpul se dilata,
cuprinzându-ne pe-amândoi;
călători pe spirala de-argint
ce cu muzica inimii
de cer ne unea”

(Platanul)

Nu pot decât să sper ca în ciuda unor critici mai mult sau mai puțin autorizate, care uneori au încercat să-i oprească condeiul, poeta Tania Nicolescu să-și urmeze menirea și să facă ceea ce îi e rânduit: să scrie. Să scrie nu numai ca un simplu mijloc de a-și exterioriza sentimentele și de a-și crea punți de legătură cu mediul înconjurător, uneori ostil, alteori prietenos ci și ca modalitate de a-și ridica mereu creația pe treptele valorii poetice, în stilul său propriu cu care deja ne-a obișnuit.

Succes în continuare poetei, iar cititorilor, lectură plăcută!

Ileana-Lucia Floran

Editor

Cuvânt înainte

Îmi plac poeziile, pentru că ritmul lor interior corespunde vibrației vieții, pe care o simt în fiecare plantă, în fiecare animal și în fiecare persoană cu care mă întâlnesc.

Îmi plac poeziile Taniei Nicolescu, pentru că în fiecare dintre ele regăsesc un simbol sau o temă dragă inimii mele. Lumea în care trăim este visul unei omeniri semi-adormite.

Din rutina vieții zilnice, sunt oameni care deschid câte un ochi sau ambii ochi și zăresc Esența lumii în care trăim. Aceștia sunt poeții, artiștii plastici și muzicienii, care întrezăresc țesătura din spatele aparenței lumii materiale. O țesătură compusă din energie și vibrație.

Omul obișnuit nu poate experimenta necunoscutul și infinitul decât în formă simbolică. Când vorbim despre Graal, vorbim despre căutarea Fericirii și a Adevărului – chiar dacă potirul Graalului este „golit de conținut”, de fapt „neluat în seamă” de omul preocupat. Dar păsările „continuau să ciripească/gureșe, nepăsătoare”, Natura își urmează cursul indiferent de frământările și căutările interioare ale omului.

Inorogul, Condorul, zeița Fortuna, pasărea Phoenix, dansul magic, etc sunt simbolurile lumii magice a viziunilor, basmelor și a părții luminoase din energia umană. Lumina interioară, care scapă dincolo de negurile întunericului interior sau exterior, găsește totdeauna o modalitate de a-și croi drum către Căutător.

Din fiecare poezie a Taniei Nicolescu apare o lumină către coarda interioară a cititorului. Ea încălzește sufletul celui ce-i lecturează poeziile și-

l poartă către granița dintre cotidianul banal și magicul sacru. Echilibrul interior al unei ființe umane se joacă între materialul zilnic și sacrul ocazional. Fiecare poezie reușită, fiecare piesă muzicală inspirată, fiecare pictură vizionară deschide porțile către mult căutata magie a Esenței Lumii dincolo de aparențe.

De curând am avut experiența directă a Adevărului că Timpul este o structură relativă, definită de fiecare om în parte.

Și am regăsit acest lucru în poezia Taniei Nicolescu, „Pulsar” – În aer/
plutea ceva nedefinit.../ poate era/doar blândețea timpului/acceptându-mă/
ca pe un nou venit”.

Exact aceasta a fost trăirea mea interioară, în contopirea blândă cu câmpul temporal, în cadrul unei trăiri de conștientizare sporită, extra-senzorială.

Poeta a intuit o experiență la care eu personal am avut acces prin trăire directă.

Și nu este singurul exemplu, mai am multe altele. De aceea îmi plac atât de mult poeziile sale, pentru că îmi dau seama că spiritul care-i animă condeiul se cuplează la Esență și are forța de a pune în cuvinte ceea ce mulți Căutători trăiesc în experiențe fără cuvinte.

Dr.Sorina Soescu

Am învățat Cuvântul

Și venind pe lume-ntr-un secol anume, am fost întâmpinată de lumina rece a becului electric aninat de tavan, ca un trofeu reputat, în revoluția tehnico-științifică de om câștigat. Apoi, în timpul care lin a trecut, în liniște-am crescut după clarele precepte ateiste în care nimic nu mai era sfânt, în afara antropoidului demiurg ce peștera pictată urma a-și schimba pe nava cosmică ce-n galaxie-l va purta. Și cătinel înălțându-mă, am întâlnit pe rând, întâi imaginile simbol și apoi simbolul de sunete-ncrustate într-un cuvânt, iar din mai multe, ca din petalele de flori ce se deschideau rând pe rând, semnificațiile înfloreau doar pentru mine, surâzând.

Îngândurată, receptam însetată din povestiri și poezii cu tâlc, învățătura ce se cuvenea când iepurașul cu coada tărcată încerca imprudent să plutească pe lac cu două bărci-rațe deodată, sau cum Pinocchio cel neobrăzat, ce regula impusă-a refuzat..., vai ce păcat!... când, uite, cum eroii Feți-Frumoși în lupta cu balaurii cei fioroși de partea lor, zâmbind frumos, îi atrăgeau pe toți.

Și învățam, învățam, învățam despre toate soiurile de cuvinte, ca despre soiurile de flori; cuvintele calde, cuvintele aripi de fluturi, cuvintele nori... Numai puterea cuvintelor nu o înțelegeam și, folosind-o ca ucenicul vrăjitor, o scăpam năbădăioasă stârnind furtuni sau ploi și sfichiuind cu fulgerele sale, altădată seninele zări. Dar tot călătorind prin grădina slovelor fără de sfârșit, mi-a fost dat ceasu'-n care-am întâlnit cu litere de-o șchioapă, incrustă, harta neliniștilor ce-n sunetul de bază, descifrată, în inima mea

ecoul și-a reverberat deodată. Căci ea, așa spunea: ”*mă uit la cer, mă uit la pământ, m-am întrebat cine sunt...*”.

Ca un pur sânge cravașat, timpu’-n galop a țâșnit, alergând sincopat; însă nimic atuncea, n-am aflat. Și peste marea vieții cu val lin sau de neliniști frământat, la întâmplare și-n derivă, un timp ce nesfârșit părea, am navigat. Cu acul busolei demagnetizat nu mai conta în ce direcție ar fi plutit corabia...

Nu-mi mai amintesc nici cum și nici de unde-am auzit, dar m-a uimit, simțind că nu înțeleg nimic din ceea ce adesea-n jurul meu se repeta, dar fără-a prinde sens și rădăcini în conștiința mea... Fiindcă-mi vorbea de tot ce eu știam că... nici nu există!

”*La început a fost Cuvântul! Și Cuvântul era la Dumnezeu! Și Dumnezeu era Cuvântul!*” Care...cuvânt? m-am întrebat. Și timp îndelungat am căutat, până ce-am înțeles; era... Lumina, care din ochiul inimii izvora și-n om - fărâma de dumnezeire – reproducea-n fractal esența sa!

Și-așa am început a folosi cuvântul care înseamna doar... din lumina cu iubire, a crea !

Tania Nicolescu

ARMONII

Și tandră, ploaia mă învăluia
cu foșnet de mătăsurii
translucide,
în timp ce-acasă-n mine
mă-ntorceam,
plutind
pe trotuarele lichide.

Și când s-adoarmă-n streșini
s-a oprit,
în liniștea-nteruptă
de-al stropilor rar
clipocit,
pe firul nopții
cu lumini stea,
sub mâna mea care visa,
lumea
de mitice creaturi
renăscând se țesea,
murmurându-și
nostalgicul cântec,
ce-n inima mea
cu sistole și diastole,
armonia divină-mpletea.

A – TA - CA - MA

Dimineața, a- ncremenit
sub privirea galbenului ochi reptilian,
ce dintre dealuri își mișcă pleoapa,
agitând lăstunii
care săgetează văzduhul,
ca un roi de viespii iritat.

Începe încă o zi în care
pe-aici pe la noi, n-o să plouă...
și tot mai des de fereastră m-apropii
aruncându-mi privirea spre zări,
în așteptarea momentului în care,
din toate punctele cardinale,
sosi-vor plutind pe infinitul ocean,
triumfătoare,
maiestoasele,
corabiile cu calele pline
de-argintul ploilor.

Însă privirea mea,
se rătăcește-n infinitul gol
și uită să se mai întoarcă.

Plopii
mulțime de confetii foșnitoare
risipesc,
pe asfaltul crapat,
colorându-l în degradeuri.

De undeva de sus,
precum boabele de mei
din ciocuri de păsări scăpate,
cad ne-nțelese silabe
pe care mintea mea,
le-nșiruie ca pe- o ciudată salbă,
căutându-le înțelesul:
a - ta - ca - ma...

ATLANȚII

Peste pleoapa albăstrie
a lumii
la marginea mării deschisă,
pe-aripi cu lumină tivite
pescărușii
își poartă soarele-n zbor.

Peste pleoapa mea,
razele sale
se cufundă-n adâncurile privirii
în careatlanții
își dorm somnul adânc,
visându-se
urcând pe cărări de lumină.

ASFINȚIT

Și roșul fluture
cu-aripe-nmuiate-n lumină
plutea
vibrând ca o inimă
magic atrasă de măiestria
cu care mâinile zeității de foc
șerpilor de aur își făurea
sau poate doar arzătoarea-i flacăra
de aripi i se agăța
în stângacea încercare
de-a zbura.

ASCULTÂND TĂCEREA

Și-au năvălit deodată ploile,
colorând cu veștede frunze cărările.

Cu degete grăbite și reci
salbele bănușilor de aur din salcâmi
le-au risipit nepăsătoare-n urma lor pe poteci.

Orașul de apă-mbibat
îmi pare-acum o acuarelă,
din care culorile se scurg
amestecate-ntr-un ton îmbâcsit, dezolant.

Strania muzică lichidă
prin streșini a reverberat
și zgribulite pe-un ram
păsările au tăcut și-au așteptat.

Tăcerea lor acoperită de tăcerea ta,
gândurile mi-a înfiorat
și inima mi s-a ghemuit
ca un iepure sub umbra șoimului
ce se rotește în înalt.

CIOCÂRLIA

Nehotărâtă, primăvara
pe muzica ploii lent
picura
peste găoacea-mi de melc,
în care cu sufletul golit
de orice sentiment,
m-am ghemuit
doar ca să plâng
nemotivat, nestăvilit,
îndelung...

Ochiul rotund,
se desfrunzea de înghețatele-amintiri
ce lunecau spre pământ,
acoperindu-l
ca un puzzle strălucitor,
lacunar,
pe care razele soarelui
îl nuanțau
cu un ton optimist,
multicolor,
căutând în zadar să îi dea
un sens nou.

Și în lumina stelei ce pierrea
învăluindu-mă în vântu-i
crepuscul,
prinsă-n trecutul
ce prezent era
și viitor ce dureros creștea,
inima mea
învăța să moară
cu fiecare clipă ce trecea,
pentru-a renaște-n
trilul ciocârliei,
care din noul răsărit
se înălța.

CLAVECIN

Îmi place să ascult
cum degetele ploii
își picură sunetele alert
peste clavecinul de ocazie
al pervazului,
reverberandu-le apoi
în voalul luminii de un verde crud
ce lunecă din ramuri
spre pământ,
pierzându-se în frageda iarbă,
topindu-se
în ochiurile limpezi de apă,
pe suprafața cărora
câțiva nori din cer căzuți
își continuă călătoria lor
spre iluzoria Itaca,
nedorind ca și mine
să înțeleagă c-au ajuns deja,
de teamă
că odată incheiată călătoria,
flacăra cutezantei
s-ar stinge și-atunci
ce-ar mai rămâne
de sperat.

CLEPSIDRA

Mi-e tare dor de liniştea dintâi
ce cobora legănându-se
pe albele stele,
s-acopere-n oceane de omat
cenuşa frunzelor
ce-n toamnă ardeau
ca visele mele.

Mi-e tare dor de liniştea dintâi
când timpul încă nu-nvăţase,
în găuri de vierme
trup de nisip
să şi-şi strecoare abil,
foşnind lin
ispitindu-ne-n abis
să-l urmăm docil.

Mi-e tare dor de liniştea dintâi
cum stau privind
din marginea cercului,
pe care-n păgân ritual ne rotim
în saltimbance dansuri,
râzând,

ca să risipim
ca pe un fum în vânt,
umbra dragonului
ce-n noi a crescut.

Și tot mai des de liniște mi-e dor
și-n anaforul care se lărgeste
în cercuri tot mai mari, m-arunc;
neliniști arzătoare să îmi sting plângând
și din bobul de rouă
ce-n duna de nisip s-a pierdut,
să simt re-ncolțind
al liniștii nou început.

CLOPOTUL

Fii suflete
clopot cu dangăt lin,
vestește-mi
dimineți cu cer senin,
privește-mi lumea
cu ochiul rotund de mirare
al păsării călătoare
rătăcită-n zbor
prin lumea asta mare,
carnaval multicolor
învârtindu-se-n dans
sub razele
toamnitece
de soare.

Arini în frunze creponate,
crăițe ce râd incitate
și tufănele pastelate,
bulgării involți de crizanteme
de vântul hoinar legănat
ce-și risipesc parfumul pe-nserate,
iar păpădiile
în margine de drum uitate,
privesc cu gurile căscate

uitând să-și zboare
semințiile
pe dealurile-n
ruginiu tărcate.

Aripi se-arcuiesc
peste cer a mirare,
dând tot mai aproape
târcoale
marelui mister
săvârșit
cu surle și trâmbițe
ziua-n amiaza mare;
trecerea porților ferecate
în eternitate.

Suflete clopot,
nu îmi mai vesti
cu limbă de oțel stihii,
ci-n inimă cu dangăt lin
să îmi vestești
doar dimineți cu cer senin.

CONDORUL

Soarele s-a pierdut în depărtări
lăsând în urma sa doar
aripi frânte de fluturi
și petale de flori.

Pălită frunză, inima mea întristată
a-ngenunchiat,
capituland lipsită de speranță
cu capul în țărână plecat.

Dar din adancuri,
ca un tumult,
a auzit mărșăluind sacadat
ca-n vremuri de răstriaște,
pașii inimilor celor
ce înaintea mea au stat.

Capul ridicându-mi,
vălătucii de nori i-am zărit
ca pe giganticele talazuri de mare
învolburate sosind,
spre care plopii
lancile semeți își ridicau

și-a furtună vuind,
neînfricată luptă-și începeau.

Și regăsindu-mă
în vortexul de energii,
ascultam
cum prin vene-mi pulsa
strigătul condorului
ce ridicându-se-n zbor,
spre zări necunoscute
mă chema.

CRISALIDA

Trece timpul peste
lume,
cu picioare de paiang
împletind întruna
pânza-n
care flori și fluturi cad,
ca să-și doarmă
somnia veșnic,
legănați de amintiri
ca-ntr-un hamac.

Și-ntre ele,
lucind palid,
foșnind moale
și uscat,
ca multicolorul
veșmânt de mătase-al
arlechinului cocoșat,
golită
de esența-i de iubire,
fragila crisalidă
a sufletului tău,
pe-ale uitării adieri
s-a legănat.

CONJUNCȚIA

Încă somnoroasă
și-a răsucit luna rotunda-i coapsă
în așternutul azuriu,
încercând somnul să-și prelungească,
dar deja dimineața
își aruncase
peste povarnișul munților întunecat
voalul gri perlat
pășind alene, luminoasă,
pe bulevardul care nemachiat
cu forfotă și cu rumoare,
o întâmpina deschizându-i-se în față
larg, cu nerăbdare.

Fumând absent, taximetristul tăcea
părând a fi totuna cu mașina
care gonea părăsind locul
ce mă năștea,
expulzându-mă
din chingile iluzoriilor speranțe.

M-am rezemat de banchetă
devenind una cu ea,
ca o picătură în apele unui fluviu
ce-n departări mă purta,
dăruindu-mi generos libertatea
de-a pluti pe nevăzutele-mi aripi
peste cerul răsturnat
acum fără angoase
îndelung silabisit și explorat,
ca un abecedar de copilul
ce a descoperit uimit,
că mecanismul curgerii
vorbelor, lucrurilor, clipelor,
este doar aparent mărunta
și ne semnificativa
conjunție... și....

CONSTELAȚII

Din seara asta-mi voi închide
sub pleoape ochii-nșelători,
că-n lumea asta de fantasme
sunt mesageri ispititori
aducători ai sipetelor
șarlatanilor negustori,
din care-n față-mi răsfiră
rubine sângerii și false diamante,
reci licariri ce-n străluciri deșarte
cu lunecoase-ncolăciri,
pe trupul meu s-ar răsuci
în clinchet susurat de șarpe,
îngreunându-mi zborul așteptat
spre cei ce-n constelații au urcat
și-nsemn pe frunte mi-au lăsat
s-ajung la Chiron pâna-n zori
urmându-i lui Perseu în încercări,
cu luna drept armă și scut
de sunetul ei ascultând,
căci în urechi mi-ar răsuna bătând
în ritmul inimii lebedei
ce zboara-n Crucea Cerului
tăcută așteptând,
să-mi fie călăuză
în noul astral început.

CRUCIFIX

Inertă zac
cu brațele în lături întinse
ca un crucifix prăbușit,
învăluită-n căldura înăbușitoare,
veșmânt nădușit.

Deasupra, bolta cerului
și-a închis
oblonul îmbâcsit
de aer prăfuit,
în spatele căruia
îngerii siesta-și fac
în paradisul pustiit
când de căldură
sfinții la băi au fugit
și amăgindu-se
că leacul anchilozei
și-au găsit,
se tot preumblă printre noi
goi și mozoliți până-n gât,
cu noroi.

Mi-e tare cald...și zac;
crucifix prăbușit, demers inutil
spre cerul părăsit.

CUVÂNTUL

Și larg fereastra sufletului
deschizând,
am lăsat primăvăratecul vânt
deja mirosind a reavăn pământ
să năvălească șuierând,
peste pereți penumbre-n falduri
fluturând.

Și de pe corzile-mi de harpă solitară
sub degetele-a mângâiere
lunecând,
aud în abisul cerului
picurând
tremurătoarele stele,
cu sunet de lumină
întupând
cuvântul uitat,
de-nceput
al lumilor mele.

CLIPA

Din bucla timpului ieșind,
peste porțile dimineții
ce se deschideau
turturelele le-auzeam uguind,
grăbite să adune până-n zori
în ale cerului cămări,
grăunțele de stele
pentru viitorii visători.

Cu mișcări de aripi agile
păsările deja
scuturau, întindeau, netezeau
azuria mătase
pe care soarele se ridica
târându-și trena razelor
în urma sa.

Si-n muzica celestă care mai vibra
tulburătoarea amintire
se stingea,

dar soarele
în aura-i portocalie de iacin
mă-nvăluia,
ca depărtării spatele-ntorcând
către prezent să îmi întorc
ochiul gând,
clipa respirând.

COPACUL

Și-n toamna
pe ape de plumb lunecând,
sunt copacul
ce-n tăcere-și leagănă-n vânt
uscatele ramuri subțiri
cerul ascuțit zgâriind,
în letargica așteptare a sevei
ce-a uitat
să-i mai urce prin prin vene
și să-nfrunzească fremătând
în neliniștitele zboruri
demult uitate de pământ.

DEVENIRE

Spre dimineață,
am sorbit din luna ce se scâlda
rotundă și amară,
în ceașca mea fierbinte de cafea.

Stropul de lumină strălucitor,
lunecând mătăsos
una cu ființa mea devenea.

Peste roiul de stele ce licăreau,
privirea-mi rătăcea
și umbra fugară a câte unui gând
peste frunte de vântul stelar trecut,
mă-nnoura....

Și-n tăcere ascultam,
cum de pământ legându-mă,
rădăcini îmi creșteau.

DANSUL SOLITAR

Sub alba cupolă-a umbrelei
în care palida lumină de neoane
slab se reflecta,
sub ploaia care molcom șiroia
ca o meduză purtată pe ape
pluteam
și-ntr-un precar echilibru
pe vârful picioarelor
luându-mi avant
peste bordurile
depășite de năvalnicele șiroie
ce rigolele potopeau
cu pași ușori din loc în loc
săream.

Și-n tandrul vals,
printre brațele
ce unduind șiroiau
încercând s-o cuprindă,
crinolina umbrelei
cu-ndemânare lunecând se rotea,
conducându-mă cu pas sigur
către gura ce din pământ
deschizându-se

fanoanele își etala,
lăsându-mă s-alunec precum Iona
în imensitatea sa,
în care pestrițul omenirii furnicar
într-o continuă mișcare se-aduna
și-n clipa urmatoare
rând după rând se scurgea
la câte-un șuierat nălucitor,
într-al pământului pântec
încăpător.

Și rândul așteptând să-mi vină,
greutatea de plumb
mi-o balansom
pe câte-un picior,
picotind
și cufândându-mă treptat
în somn,
nu însă înainte de a auzi
și de-a executa sincron
ultima comandă
sosită-n sinapse
pe-un ton monoton,
de-a urca în vagon.

Si prăbușindu-mă pe locul
găsit gol,
adormeam în foșnetul
cu care fiecare larvă
din nerostitele vise-și
țesea-n adânci tăceri
al său cocon.

DIMINEAȚA

Ca un fum noaptea s-a risipit,
lăsând în urmă jarul stelelor
mocnind în ramuri de vișin

Din iarba albăstruie,
ceața alene trupul deșirat,
spre soare răsare și-ntinde
și din culcușu-i încă aburind,
văzduhul respiră miros amărui
de frunze de brusturi
udate de rouă.

Plouă sonor
cu lumina ce-aprinde
culoarea salviilor și-a maciilor
în care fața-mi cufund
ca-ntr-un izvor cu apă vie,
ce se leagănă
imperceptibil curgand .

Peste timpanele mele,
foșnetul ierbii vibrează ușor
o muzică ancestrală
și nu mai stiu dacă prin vine
sângele-mi pulsează,
sau doar celesta seva-a veșniciei.

DISOLUTIE

Peste arcul memoriei
ce-ntre prezent și trecut
în mii de fărâme-a plesnit,
în zbor răsucit am pășit
dizolvându-mă-n
hăul fără sfârșit.

Iarba urechea-și pleca spre pământ
încă așteptând
s-audă nechezatul viu
al cailor de vânt
dar în urlete de lup tropotul lor
s-a frânt
și rece ochiul lunii-nsângerat,
sub pleoapa norului întunecat
privirea ascunzându-și
în uitare-a lunecat .

ECHINOX

Se topește-n creuzetul soarelui
pământul
și trecutele clipe,
spulberate de goana celor nou sosite
ce traversează nebunește
autostrada cotidianului,
foșnind uscat
se scurg în rigola uitării.

Vântul își umflă pieptul inspirat
și smulge
fruzele deja pergamentate
să scrijelească cu ele-n
asfaltul de căldură înmuiat
cronica fratricidului război,
autoproclamat
Eu versus Eu,
de niciuna din părți
până acum câștigat.

La frontiera dintre sens și nonsenses

ezit clipa prezentă
în față s-o privesc,
ferindu-mi ca melcul
ochii în lături,
temporizand, ezitând,
cu dorința secretă
de-a nu mai greși
și-a alege doar clipa perfectă.

Dar timpul și-a aruncat clepsidra
și iritat
tot bate tactul cu piciorul
peste brâul pământului,
așteptându-mă înciudat.

Și pentru ca n-am încotro,
mă-nalț până în punctul autumanal
și larg deschizându-mi ochii
constat acum în echinox,
că tot ceea ce știu respiră egal
în imagini reproduse la indigo.

FATA MORGANA

Tot mai des,
învaluită în veșmântu-i înstelat
Fata Morgana către zori m-a vizitat,
ca sa-mi arate-n globul sîdefat
caierele norilor
țesând povești de neuitat,
în care eu însumi
eroul fără nume-nsemnat,
sunt peste apele
de timp învolburate purtat
în luntrea-mi cât coaja de nucă,
spre țărmul care răbdător
călătoria să-mi închei a așteptat.

Și doar din când în când,
pentru a-ncetini
ritmul grăbit
cu care lunec înspre asfințit,
mă prind de ramurile sălciilor
ce apele le-ating atârănând dezolant
ca aripile îngerilor
care sperând,
au așteptat deasupra vâltorilor
ce porțile și-au încuiat
în urma celor care

drumul către casa și-au uitat.

La suprafața lor ochii-mi uimiți
au întrezărit unduind,
neânțelese umbre-ntunecate
dansând tăcut pe înserate,
indiferente privind
cum rătăcită, timona
corabiei ce-n mâl se-afunda,
cu trosnet surd
în botul saurian al somnului
se sfârâma.

Cortina ceții gri de catifea
în falduri grele peste lume se lăsa,
dar dincolo de ea cântecul lebedei
sau poate cântecul inimii mele
continua să răsune
și-n vibrația-i caldă
ca un lujer de floare sub soare,
speranța creștea.

FORTUNA

Și poarta așteptării deschizând,
în pragul iubirii-am venit surâzând
dar se grăbise luna
și-naintea mea,
deja-și aruncase
în apa din fântâna care străjuia
cărarea șerpuind spre poarta ta,
bănuțu-i alb și rece
capricioasei zeițe
ce nepăsătoare,
în câștigător jeton
i-l preschimba.

FANTASME

Cu ochii-ncețoși de așteptări,
m-aplec
peste harpa luminii,
pe delicatele-i fire țesând
până-n zori
cuvintele fluturi, cuvintele flori
și caldele
răsărituri de soare,
în mlădioasele adieri de vânt
ce lunecă
printre fantasmele de nori.

FRUNZE DE PLOP

Și-ntr-un târziu
s-a limpezit și cerul;
arare picături mai cad,
pe frunzele ce
cu-n suspin întretăiat,
tresar.

Prin duzii din grădina-i zarvă
de grauri veseli, ciufuliți
și curioase nalbele se-nalță,
ițindu-și nasurile
cu polen pudrate,
de pe sub borurile
pastelate.

În limpezimea unui ochi de apă
cu coada ochiului privind,
soarele coama-și netezește
călătorind către zenit.

Și-n calda lui lumină eu mă pierd,

purtată ca de apa unui râu,
fără să știu
unde încep, unde sfârșesc,
pentru că uite,
ochii mei
din frunzele de plop
zâmbesc.

GALOP

De gâtul calului lipit,
simțind sub palme
șuvoiul fierbinte de sânge
ce-n vene-i pulsează,
în galop am pornit
spulberand sub iuțile-i copite
spațiul arămit
de soarele ce-a curs din cerul topit
și doar nebunul zeu ai vântului
a îndrăznit
ca șoimul șuierând de sus ascuțit,
să ne-nsoțească pe drumul
de Seth pustiit.

Și-și arcuia pământul
spinarea-ntr-un deal gârbovit,
ce umbra cenușie-și arunca
grăbit s-ascundă-n ea,
strigătul groazei
încremenit
pe fața celui
ce-n drum prăbușit,
ținea în mâna-ncleștată
pe veci
nisipul cucerit.

GRAALUL

Părelnica iarnă,
să deschidă porțile cerului
spre marea trecere
întârzia
și păsările
de parcă deja ar fi știut
că dincolo-n Câmpiile Elisee,
până și urmele zeilor
care demult au trecut,
se ridicaseră
plecând în verticala
firului de iarba renăscut
ca să-și împrăștie sămânța-n
cele patru zări pe vânt,
continuau să ciripească
gureșe, nepăsătoare,
parcă sfădindu-se
pentru răzleții fulgi de ninsoare
pe care ceru' -i legăna în zbor tăcut
Și peste toată-ntinderea,
suverană
mă-ntâmpina doar lumina
strălucind
inocentă-n goliciunea sa,

oglindită-n aurita lucire a solzilor
dragonului înaripat
ce mă privea în ochi îngândurat,
înfășurat
în jurul îndelung căutatului
și râvnitului Graal,
ce-acum
răsturnat pe pământ,
golit de conținutul
ce-atâta timp
neluat de mine-n seamă
în piept cald mi-a bătut,
era doar ochiul orb de smarlad
în cădere pierdut.

INOROGUL

La marginea lanului
    înspicat,
    și-a pierdut cerul
    curcubeul
și dintre tufele de măceș
    pe-nserat
căteii pământului ies
    să-l adulmece,
alungindu-și ciudatele trupuri
    rostogolite-n joacă-n
    colbul cald .

Lipăie tălpile mele
    goale
pe toba arămie a Geei
    în dans cu
    gheișele cocori
ce-și răsfiră evantaiul
    aripilor
    peste discul solar.

Firul ierbii freamătă
emoționat,
greșind la număr
stelele ce răsar
și vântul încă tânăr,
bate nerăbdător
în ritm sincopat.

Purtând pe umeri
mantia violacee de nori,
umplu cu trupul meu
golul dureros al văzduhului
și cântecul îmi zboară
ca pasărea spre zări
căutând Inorogul.

INIMĂ

Lumină caldă, purpurie
prinsă-ntre albele și subțirile oase
rotunjite-n ciudat și fragil abajur
de lampion chinezesc,
cum pâlpâi sub freamătul
coleopericului zbor
de neliniști cenușii
ce-n nouri
de hunice năvăliri
te-mpresoară
topindu-și ceara elitrelor
în flacăra-ți
ce peste ele se înalță
ca să-și închine cupa
înstelatului cer.

JOC

La marginea acromatei lumi,
ca în fiecare dimineață mă trezesc
aninându-mă cu un gest ancestral
de firul subțire de cânt,
pe care rândunelele-n mătăanii-l împletesc.

Și printr-a plopilor haotică ninsoare
ce cade tăcută mă pierd,
lăsând în urmă
sfâșiat de zbaterea-mi nerăbdătoare
păienjenișul timpului,
în care crisalida visului nenăscut
rămâne legănându-se ușor, pe vânt...

Undeva, acolo sus,
în arena părăsită acum de zei,
ciclopi de abur fumuriu,
izbesc în tingirile goale,
lăsând să curgă peste pământ,
sonorele stridente amenințătoare.

Cu o străfulgerare, furios,

cerul face jocurile,
aruncându-și încă o dată
zarurile-i sclipitoare,
și cu glas tunător
mă invită iar să intru-n rol.

Deja,
picături grațioase,
pe caldarâmul lunecos joacă șotron
și plouă...

LA RĂSCRUCEA VÂNTURILOR

Prin orașul așezat la răscrucea
nebunelor vânturi
ce-aleargă hai-hui pe străzile pustii,
pășesc ținându-mi țipătul
bine lipit de coaste,
pentru că altfel
cu degetele lor abile,
mi-l vor smulge
pentru a se juca cu el,
pasându-și-l din mână-n mână
și făcându-l afiș avangardist,
lipit peste
știrbele și cenușiile garduri.

Iar dacă uneori zâmbesc,
colțurile gurii mele prudente
nu depășesc
hotarul bunei-cuviințe,
pentru că le e de ajuns
să zărească
un singur firicel de fericire,
ca să-l apuce și să-l deșir,
răsucindu-l pe toate părțile

cu curiozitate de coțofană,
doar, doar, de-ar înțelege
ce se ascunde în el.

De aceea cântecul meu,
cu prudența melcului
ce urcă pe raza de lună,
e gata să se retragă-n cochilia sa,
la cea mai mică adiere de vânt
ce-ar putea frânge fragila scară,
înălțată spre cer.

LĂSTAR

Acorduri sonore,
de nicăieri
și de pretudindenii venind,
ca o ploaie de lumină
m-au învăluit,
dizolvându-mi ființa
contorsionată
în sunetele care-n
plan secund au difuzat
și înalțându-mă atemporal
în uitare-au sfârâmat
chingile boțului de humă
cu miros de pelin,
care atât amar de vreme
m-au țintuit în nadir.

Și aninată între cer și pământ,
m-ascult
re-nmugurind mereu,
ca tot ce-am fost și-am să rămân ;
lăstar din inima lui Prometeu.

LUMINĂ ȘI ÎNTUNERIC

Sunt tot ce nu ești,
ești tot ce nu sunt,
      fiecare
      în propriul vis
      nicicând terminat
      respirând,
      neostenit căutând
      nedeslușitul,
      necunoscutul,
neliniștea incompletitudinii
      negând
      și spațiul vast,
      prea-i strâmt
      pentru-amândoi
      deși exiști
      pentru că sunt
      și sunt,
doar fiindcă suntem
      doi.

Și-n dansul de lumini și umbre
ce cade-n asfințit
peste- amândoi.,
cum uit
care sunt eu,
care ești tu
și cine suntem noi,
împreună
castele-n filigran
construind,
ca apoi, să le privim
ca pe fata morgana
pierind,
doar pentru că deja-i târziu
și s-a întunecat
dar,
numai până mâine
jocu-ai câștigat.

LUMINA

Prin frunzișul rărit,
lumina cu sclipiri satinat
lunecă grăbit.

Respirând cald, obosit,
stepa-mi pare c-a ațipit
murmurându-și în vis,
cântecul de ierburi foșnit
și păsările-n cercuri mari
se rotesc tot mai înalt,
căutând nevăzutul alean
pe cărările arse de soare,
desenate pe pământ
de necuvântătoare,
derutante hărți
de drum încâlcit,
pe care și pașii mei
rătăciți în căutarea
necunoscutului,
au pribegit,
uneori cântând,
alteori răniți gemând,
calăuziți doar de
neuzita muzică

de pretudindeni picurând,
din corole de flori,
din oricare frunză
ce se reântorcea plutind
printre nori
în ultima-i călătorie,
ca să se regăsească-n
primordiala-i esență
de lumina.

MURGUL

Întreaga noapte nechezând
și-a încurcat în sălcii coama
zăbala ramurilor sălbatic mușcând,
strivind sub copite otava.

Apocaliptic trosnind,
se crăpa
oțelul cerului ciclopic,
ce-n zări neștiute
lovindu-l năprasnic
cu bice-arzătoare-l gonea,
prin hățișuri de timp
încurcându-i cărarea.

Năuc năpustit peste câmp,
murgul vânt,
în întunericul ochilor săi
pustiul zilelor pierdute
închidea.

Și-n urmă
puhoiul de ape mâlos,
reptiliană lunecare,
bolborosind nedeslusit a vrăjitoare,
cu fața-ncrețită de teamă
pe sub nori se târa.

MAGICUL DANS

Către ziua ce de sub geana soarelui mijea,
    în fiecare dimineată,
privirea mea ca o întrebare mută se înălța,
    încercând să ghicească
    în culoarea de început a cerului,
cum bucuria așteptată îndelung
    se contura.

Pâcla neliniștitoarelor tristeți
    mă-mpiedica să zăresc
în cenușiul încă nerisipit ceva
și-ascultam ciripitul păsărilor
    freamăt năvalnic
    ce nestăpânit creștea
de pretutindenii venind,
de parcă deschizându-se,
însăși corola soarelui cânta.

Stând neclintită pe stânca
    de alge coclită,
sub pulberea fină de apă
    pe care marea
    pufnind furioasă
spre țarm o zvârlea,
    așteptam

sub secundele ce
grele ca grindina,
peste mine cădeau
iar nerabdarea,
deasupra capului meu
de-un fir de păr se balansa,
gata să cadă
ca un zar
ce hotărât soarta-mi decidea.

Cu-n zvâcnet aripile-ntre
pământ și mare mi-am întins
și în lumina ce creștea,
umbra lor uriașă,
cu blândețea unui nor luneca
peste fiecare ascuțiș de stâcă,
peste valul zbuciumat,
peste orice fir de iarbă-n
bătaia vântului rebel înălțat,
mângâia a bun rămas,
tot ceea ce
pe muzica-mi cunoscută vibrând,
claviatura sufletului meu alcătuia.

Și tot mai sus mă-nălțam către nori
simțind prăfosul miros al veșniciei
pierzându-se în zări.

Și n-a mai existat nici azi,
nici mâine, nici curând...
numai culoarea mării
sau poate doar a cerului
ce pe sub mine se roteau
în magicul dans,
de veacuri știut.

MELCUL

Vârtej de frunze palide,
vârtej de amintiri,
se pregătesc copacii de visare
lăsându-și să plutească
încet spre rădăcini
auriile, grele coroane.

Urme de zbor mângâind în tăcere,
leagănă pe cer degete subțiri
goale ca mâinile mele,
întinse să se-ncălzească-n
razele de soare târzii.

Ultima aripă de vis
demult a tăiat orizontul
lăsând o liniște apăsătoare,
ce-a comprimat în gaoacea-i de melc
timpul adormit și pierdut undeva
prin spiralele Căii Lactee,
până când cântecul inimii mele
uitându-și colivia, liber va răsuna
străbătând spațiile

să le pună-n mișcare
și-l va rostogoli iar în lumină
delicat și blând,
însemnându-și trecerea
cu hieroglife strălucitoare.

NINGEA

Cu inocența unui vis de copil,
cerul amărăciunea-și plâgea
cu fulgi imaculați de nea.

Ningea tăcut,
cu fulgi frumoși și triști ningea
și inima mea, ca un acrobat obosit
între cer și pământ pendula,
pe sârma ce în fibrilație intra.

A ezitat, s-a-mpiedicat
și-n gol a lunecat...
Nesfârșita cădere
dilata clipele rămase
într-o zbatere sincopată și asurzitoare.

Fulgii de nea continuau să cadă liniștiți,
cu foșnet moale,
acompaniind drumul inimii
care melc se strângea,
oripilată de apropierea noroiului
în care fulg dupa fulg,
abia așternut...dispărea.

ORAȘUL

Pufnind pe-o nară zgomotos,
uriașul cetaceu albastru
spinarea
lucind metalică-n soare-și arcuia,
aruncand peste dig
odata cu spuma-nvolburată,
orașul
ce peste podiș se scurgea
și-n razele soarelui răsfira
amestecul multicolor de vechi și de nou,
petice de verdeață și
ruină
ce tecuiala-n pulberi și-o cernea,
pe vânt zburătăcind
istoria-n lumină.

Pe caldarâmul arzător
ca o tingire de aramă
precum pescarul lopatând in asfințit
treceam,
neașteptatele miasme pestilențiale
ce răbufneau
din ochiurile de pivnița știrbite de timp,
suportându-le stoic.

Pescăruși țipând alert,
în înaltul cerului se roteau,
cu conștiinciozitatea gardianului
ce inspecta
curtea închisorii,
în care agitația deținuților,
răzvrătirea prevestea.

La marginea țărmlui,
într-o continuă mișcare,
valurile legănau dojana mută,
lăsând să le scape din căușul palmelor
cochiliile goale...
Și-ntrebării-mi nerostite,
îi răspundea
doar sunetul subțire al scoicilor
care-n nisipul veșniciei,
de pașii mei sfărâmate
se reîntorceau.

PAJURA

Azur cu puf de hermină tivit,
așteaptă-mă aripile-mi de pajură
să mi le-ntind,
ca înălțându-mă,
cu fiecare fibra a corpului meu
chiuind,
ca fulgerul
prin ploaia de lumină
să-mi încep
zborul
fără de sfârșit.

PAȘI PE NISIP

Cîinele lui Ares a lătrat
asurzitor
scurmând cu gheare de oțel
pământul
și ridicând colbul spre zări.

Caninii-i ca securea lunii
palizi în noapte au lucit
către aorta cerului
din care stelele-n șuvoi
sub nori s-au risipit
înnegurându-mi privirea.

Și n-am mai văzut cum grăbită,
ura creștea între noi
oarbă
precum găvanele deschise pe nisip
în urma pașilor tăi,
privind impasibile cerul,
fără s-aștepte răspunsuri
fără să pună- ntrebări.

PETALE DE VIS

Lunecând din noptea înghețată
cu limpezimi strălucitoare,
mi-a-nlăcrimat privirea dimineața
cu-o așchie de gând înțepătoare.

Zăream cum între laturile sale,
dreptunghi de fereastră
pe cer desenat,
rigid închidea
absenta
pagină din viața mea
atât de albă
și nerușinată-n nuditatea sa...

Cu jenă,
petale de vis
am pictat peste ea.

PHOENIX

Pe muchiile ascuțite
de diamant perfect șlefuit
ale viitorului dorit,
am strivit
fiece clipă-a
modestului prezent,
de strălucirea-nchipuirilor
umbrit.

Și-apoi ca într-un invizibil ou
cu-n gest embrionar m-am ghemuit,
așteptând să se disipeze praful
ridicat de tălpile timpului
ce se pierdea în depărtări
grăbit.

Și desprinzându-mă
din învelișu-mi adormit,
cu Ursa Mare-n zbor spre cerul
pentru ei vetust
am pornit,
ca să culeg din nebuloase pâna-n zori
tot ce ființa mi-a alcătuit
și-n pulberi stelare plutea risipit,
ca solzii salamandrei
în foc scânteind.

Când pleoapa nopții s-a închis,
dintre aripile cu pene purpurii
înălțate către răsărit,
ochii păsării Phoenix
lumea rotund au privit.

PLATANUL

Și răsărit în calea mea
cu brațele deschise,
platanul mândru-și etala
ciucurii cafenii de catifea
aninați pe-abajurul coroanei,
ce-n tomnatecul soare
franjuri roșii legăna.

Și fara să-i pese de stilu-i baroc,
strălucitor în translucida lumină
cu ochi de elf zâmbitori
mă privea
zeitatea păgână.

Dilatându-se, timpul
pe amândoi ne cuprindea,
călători pe spirala de-argint
ce cu muzica inimii
de cer ne unea.

PULSAR

În aer,
plutea ceva nedefinit...
poate era
doar blândețea timpului,
acceptându-mă
ca pe un nou venit,
greiere pulsar,
prin alba iarbă a stelelor
rătăcit.

Ceva nedeslușit în aer
se simțea
și scoicile de marea aduse,
își lepădau
pe umedul nisip,
cochilia înegrită de timp
s-adoarmă,
golaș strălucind
în clarobscur,
ochiul ciclopic al lunii
în propriul vis,
închizând.

Ceva din jur, nedeslușit,
îmi suna atât de drag
și cunoscut, încât,
dintr-ale nebuloaselor
tentacule
ieșind,
printre supernove și galaxii
ca un greiere,
pulsar plutind rătăcit,
lumina-mi aprindeam
veșniciei cântând.

Și doar neîncrezătoarea
tăcere,
îmi răspundea din noapte,
legănându-se-n valuri
rece,
ca-n moarte.

PUNCTUL

Sunt doar desăvârșitul
punct
din mâna Creatorului
pe suprafața spațiului-timp
săltând,
ca piatra peste luciul apei
ricoșând
și-n univesuri concentrice
lunecând,
spre-a infinitului pleoapă
atinsă doar când
sufletul meu, sufletul tău,
sufletul nostru,
se contopește-n unica vibrație
pulsând.

Și-acolo ajungând,
am să ascult
primordialul sunet
picur cu picur
curgând,
vechea poveste reiterând.

PEPITA

Din pulberi sedefii
de stele
prin lutul meu
de clipe plumburii
cerul
mi-a sădit în suflet
ca-ntr-o scoică
perle,
pepita de lumină-a
eternei
veșnicii.

PESCARUȘII

Spre toamnă
când zilele-n statură scad,
li se-alungește umbra
până-n prag
și zace-acolo,
trup de câine pribeag
de drum ostenit și lihnit.

Toamna, umbra ta
lăbărțându-se
pe podeaua-mbâcsită
cu zaț de cafea,
a crescut
depășindu-ți statura,
gata-gata fiind
să-mi strivească picioarele,
doar pentru că au îndrăznit
să pătrundă-ntr-al
minotaurului labirint...

Și-atunci, în mine-am auzit,
pescărușii țipând
și-aducându-mi grăbiți
câte-o rază de soare,
să-mi lumineze în cale
să nu uit
cine sunt,
și de ce
pe aripi de vânt
dinspre miazăzi
am venit pe pământ.

Și n-o să mă târăsc nicicând
cu pas înfrânt,
ci zborul către ceruri
am să-nalț cântând.

Sus cer
cu nori îngândurați,
jos cer
cu nori pe unde legănați
și-n cerc de nostalgii,
pe râul viselor,
spre țărniș purtați.

PRELUDIUL

Încă
păstrez amintirea
dealurilor cretoase, pustii,
profilându-se pe cerul roșiatic
dogorind în asfințit,
gorgane albind în tăcere,
misterele pierdute-n veșnicii.

Încă,
mai simt
fire de iarbă mlădii,
mângâindu-mi gleznel
rănite-n măcăcini,
pe când cu solitarii fluturi
cutezam în zbor să mă-ntrec,
întinzându-mi pe vânt,
brațele subțiri.

Încă
aud larva zecilor de lăstuni,
ce-n verile târzii
cerul săgetau zburând,
din cuiburile săpate-n râpe de lut...

Și încă,

mi-este atât de dor
de-mpărăția celei
cu coate și genunchi zdreliți,
în care orice crepuscul,
era doar preludiul
unui nou răsărit.

REGĂSIRE

Mi-am luat inima-n palme-nfrigurată
și larg fereastra sufletului mi-am deschis
ca s-o-ncălzeasc în razele firave
de soare-n ceas de taină regăsit.

Dar năvălind gălăgioasă-n
alai de forme și culori
nepăsătoare m-a împins lumina
scotocitor privind prin mine spre zări.

Întunecatul pustiu pe mustangii spaimei venit
în nisip idoli-n piatră săpați
la porțile cerurilor mele i-a risipit.

Și-mbrășisând a bun ramas copacul
ce-n toamnă tăcut fruntea-și pleaca
sub coaja-i aspră am simțit
o inimă la unison bătând
cu inima mea.

RUGĂ

Mă reclădește Doamne,
din albele-ți zăpezi
cu Steaua ta polară
tu fruntea să-mi dezmierti
și adu-mi aurore boreale
să-mi lumineze iarăși
privirea-ntrebătoare,
pentru ca-ntr-ale veșniciei tăceri
în care angoasele-s uitate și pier
să pot să-nțeleg și s-ascult
cum fiecare strop de gând
în picuri curați adunat,
un cuget liber
iar a înalțat.

Doar inima te rog nu mi-o schimba
și las-o să rămână-așa,
reînmugurind cu-n zâmbet blând
și-n soare și-n ninsori și-n vânt
și-n tunete și-n calde ploi,
lumina să ți-o cânt.

SAGITTARIUS

Flăcări în pădurea tristă
ard de dor copacii;
frunzele-n delir indus
se-ndeamnă
s-asculte himere-n toamnă
și-n zbor ne'ndemânatec
urma păsărilor luând,
cad sângerând
s-acopere-n tăceri chihlimbarii
arsul pământ,
din care-nfrigurate umbre
ochii spre stele înălțăm
arcași nomazi
cătând pe drumul nesfârșit
semnul lui Sagittarius
în nefaste conjuncții astrale
pierit
peste jarul durerii-n
neliniști reaprinsă
pășind.

SILABISIND

(Sulina)

Puzderie de clipe au scânteiat ușor,
pierzându-se în noaptea veșniciei lor,
lăsând în amintire-mi încrustate
cioburi de sticlă colorate
ce-n raza soarelui de astăzi strălucind,
caleidoscopul miracolului
copilariei mele mi-a dăruit.

Căsuțe albe de paiantă cu-albastre cercevele,
bătrânele iscodind ca ochi curioși
peste gardurile acoperite de zorele,
cum pe drumul fără pulbere,
maistosul fluviu rege
molcom trecea pierdut în visare,
spre-ntâlnirea cu albastra, diafana mare
ce-n horbota-i de spumă îmbrăcată
se ridică nerabdătoare,
pe stâncile-i ieșite-n cale.

Și-n hainele-i de gală albe
bătrânul far, străjer ce-o însoțea,
tăcând răbdător,
cu ochii mijiți către soare,
zâmbea.

Nori roz, gălbui, nori fumurii,
nori cât cu ochii cuprindeam,
fugăriți de vântul tânăr se-ntreceau
peste blândul cer siniliu,
oprindu-se o clipă curioși
deasupra celor două tărâmurii
uite în cale de timp,
cimitirele pierdute prin ierburile-nalte,
cu pietre-n neștiute limbi inscripționate
peste care șerpii de apă
picotind la soare se încolăceau.

Și mai departe veseli alergând
răvășind ștregărește pământurile
trestiilor unduitoare,
lișițele ridicau în zbor
cu țipete de indignare.

Peste-ntinsele ape privind visătoare,
zăream trecând în depărtare
călătoarele vapoare
fluturându-și batistele fumului alb
către cerul infinit
din care toate veneau,
în care toate se pierdeau
și cu uimire, pentru-ntâia oară
alfabetul veșniciei îl silabiseam.

STROPI

Bulgări gureși
cenușii
vrăbiile înfoiate
ochii de mărgică
își ițeau
printre ramurile udate
scrutându-și cerul
mirate în
așteptarea albei năluciri
ce cobora în vălătuci
pe înserate.

Orbecăind nepăsătoare
trecea pe străzi
și-și scămoșa
tot agățând prin pomi
în parcuri
veșmântul ei
ce aburea din
ne-ncepute ape.

Și lipăind peste
băltoace
în sunete de castagnete
cu glezne ude
și cu ude plete
sosea din urma ei
și ploaia
să-și risipească peste toate
argintu-i
din celeste salbe.

De sub umbrelă
palma întinzând
am prins în ea
trei stropi de apă vie
și am zâmbit
văzând în ei
desăvârșirea-n
tot ce-a fost,
ce este...
și-o să fie.

TRISTEȚE

Blestem de mătă pribeagă,
stuchit peste ochiul tăciunelui
    încă mocnind înfuriat
    în cenușa irositelor clipe,
    pală înecăcioasă de fum,
peste privirile mele învălătucită,
    tulburandu-le linistea
    la suprafața căreia,
    iluzia optică a frumuseții
    diminetilor irrationale,
    se frânge
revărsându-și viscerelele tristeți,
    linitită lunecoasă, strălucitoare
    în impudica
    și nepăsătoarea lumină...

TIMPUL

Diminețile,
continuă să sosească
cu precizia curselor aeriene,
întrerupându-mi
astralele călătorii
și ochii tot mai greu
mi-i deschid,
ca să mă reîntrupez
confuză
în uniformă-mi
de furnică cenușie
și să ascult,
cum timpul,
peste mine trecând
ca o adiere de vânt
peste firul de iarbă,
în zarea nesfârșită-mi
risipește,
firul de cântec șoptit.

Fruntea-n zbor atingându-mi
ca o aripa de lăstun,
în imagini, sunet și lumină,
continuă să curgă
fulguri de gând
și nici n-am băgat de seamă
când picături,
ca niște pisici
de piciorul mesei
alintându-se,
au venit
și-n joacă, alene,
pe geam se preling,
caline ca mine,
când plouă...

TRANSHUMANȚE

Voi ieși în ploaie
cu mâinile goale,
să-mi umplu pumnii
cu lichidele mărgăritare,
hipnotizată de vârtejul arămiu
să mă rotesc dansând
pe udele trotuare,
în ritmul arpegiilor
ce se aud
vesele rezonând de sub
grăbitele-mi picioare,
ce cu tocurile le-ating
așa cum în joacă o fac
cu zgomot căzând,
neastâmpăratele
castane.

Cu mâinile goale
voi ieși în ploaie,
lăsând-o să-mi curgă
pe față-n șiroaie
ca pe-o apa vie,
neîncepută,
ca pe-o binecuvântare,

surâzând extraterestru
cu nepăsare,
singuraticelor siluete
ce-mi vor ieși
zgribulindu-se-n cale,
scuturându-se înfrigurate
ștergându-se pe lângă ziduri,
cu umbre micșorate, hilare,
executând o greoaie echilibristică
pe-nghesuitele și cenușiile tipare
de transhumanțe
milenare.

TRISTEȚE

Blestem de mătă pribeagă,
stuchit peste ochiul tăciunelui
încă mocnind înfuriat
în cenușa irositelor clipe,
pală înecăcioasă de fum,
peste privirile mele învălătucită,
tulburandu-le linistea
la suprafața căreia,
iluzia optică a frumuseții
diminetilor irrationale,
se frânge
revărsându-și viscerelele tristeți,
linitită lunecoasă, strălucitoare
în impudica
și nepăsătoarea lumină...

TALAZURI

Aștept furtunile
de început de veac,
aștept ca norii
să se rupă
și sub rafale
de ciclonic vânt,
sub biciul ploii
șiroind prelung,
să se scufunde-n ape
tot pământul.

Aștept talazurile,
să izbească-n mal,
cu răgete de lei
ce-atacă prada,
zdrobind sub pașii lor
ciclopici, grei,
efemerida lume,
de paradă.

Și luînd cu ele
jalnicelele resturi,
numai nisip
care se scurge-n van,
să le târască-n
purgatoriul veșnic,
redefinit ca
mare sau ocean.

Aștept furtunile
de început de veac
și-am să mă pierd
în ele...
și-am să tac.

URECHEA LUMII

De sub lumina murdară, cenușie,
ceața se scurgea
lipindu-se-adezivă
de tot ce-ntâlnea
în orașul care mai dormea.

Și-ntr-un colț al acestei lumi
ce de multă vreme
îmi părea
doar o uriașă ureche
cu timpanul spart,
sau o tobă
cu suprafața ce-n fâșii s-a sfâșiat
și-n care degetele mele
în zadar mai bat
încercând să reproducă
sunetele spânzurate
pe portativul schițat de dezolare
cu mâini tremurate
în culoarea atmosferei sufocante,
am obosit și renunțând,
mi-am încuiat prin sertare
nemulțumitele gânduri indisciplinate,
involuntare
și-am adormit și eu căzând

într-al rațiunii somn
profund.

Și-n spatele pleoapei de plumb,
lacrima
ca un animal sălbatec înfometat,
în zadar căuta
breșa prin care
să se strecoare
și-alunecând apoi cu-ndemânare
să găsească și să-mpresoare,
sub greutatea ei strivind
zâmbetul timid
în colțul gurii-ncremenit,
ca un decor uitat și prăfuit
în vitrina unui magazin falimentat,
nostalgic amintind
de vremurile-n care
soarele acolo sus în ceruri strălucea
și promitea,
să-mi deslușească locul în care
fericirea adăsta,
dar pe care inima mea
prin ochelarii-i indigo,
nu-l deslușea.

V

Soarele

a atins cu degetele-i calde
ghemotocul de melc adormit printre frunze
și-acesta,
iesind din fragila-i găoace,
a privit în jur,
arătând indecis către cer
semnul victoriei.

VIBRAȚII

Prinsă-n căpăstrul orbitei
ca un cal în buestru,
planeta s-a-ncordat
tulburând
în vibrația-i accelerată
oglinzile apelor sale,
ce-au reflectat
chipuri halucinante
din întuneric lunecând,
printre franjurile ploii
de octombrie,
ca o haotică, subacvatică lume
grăbită curgând.

Și-n așteptarea cursei
ce nu mai venea,
eșuat
sub copertina stației de autobuz,
bărbatul
cu obrazul asprit ca nisipul,
cu sete buzele-și lipea

de țigara
crescută pe noduroasele-i degete,
uitându-se pe sine,
tăciunile stins
între acoladele de fum,
înălțate-ntre el
și nonsensul
gonind în jurul său amețitor,
ca o bulboană-ntunecată
de siluete grăbite
să se rematerializeze,
în ploaia ce-n picuri tăcuți
se scurgea monoton.

ZBOR

In clipocitul molcom al apei,
palmele a rugăciune-mi unesc
și-apoi larg deschizându-mi brațele
ca pentru-a îmbrățișa în ele
întreaga lume,
redevin pentru încă o clipă
ce-mi pare
suspendată în infinit,
libera pasăre
plutind peste adâncurile albastre.

ZBOR SECUND

Alene mă răsucesc prin albastrul satin
și de pe palma ce-l sfâșie
ridicându-se brusc ca o aripă de delfin,
se rostogolesc clipocind
mărgele de lichid translucid.

Prin geamul aburit,
zăresc printre stropii ce cad,
călătoarele frunzele plecând de pe ram
și pescărușii însoțindu-mă-n zbor
se ridică-n înalt.

OPINII

„Dacă îți lași sufletul să zboare, imaginația să plutească, sigur vor ajunge să guste din același izvor aflat acolo unde cerul se îmbină cu pământul, acolo unde noaptea se îngână cu ziua, acolo unde conștientul și inconștientul se unesc în lumea simbolurilor. Acolo este acel acasă pentru poeziile Taniei, acel acasă pe care îl căutam cu toții de-a lungul vieților noastre. E minunat când cineva, ceva, te însoțește pe drumul către tine însuși.”

Laura Butiuc-psihiolog

„Ceea ce am apreciat dintotdeauna la poeziile Taniei Nicolescu este acea calitate a ideii în jurul căreia se țese tot discursul liric, acea “poantă”, “morală” care se regăsește în majoritatea cazurilor la final și care încarcă de semnificație întreaga creație.

Deși, în esență, ca orice poezie și poezia Taniei Nicolescu nu este altceva decât relevarea unor sentimente pe care autoarea le crede interioare și personale, dar în care în realitate, ne regăsim cu toții la un moment dat, faptul că poeta recurge la nenumărate simboluri și teme mitologice, filozofice, artistice conferă o valoare în plus creației finale. Poezia ajunge astfel să exprime nu doar nevoia fundamentală a sufletului uman de a surprinde sensul lumii prin explorarea sinelui, ci și să ne introducă în

universul cultural pe care autoarea îl stăpânește și în mijlocul căruia se plasează, reușind astfel să valorifice armonios atât simțirea, cât și rațiunea.

Este o poezie valoroasă prin aceea că implică cititorul, și-l solicită nu doar emoțional ci și intelectual, iar la final îl plasează într-o stare meditativă care se prelungește până dincolo de sfârșitul propriu-zis al lecturii.

Calea prin care aceste mesaje sau idei frumoase, inspirate și elevate ajung la noi este uneori simplă și directă, alteori pretențioasă și alambicată, întocmai ca și calea către autocunoaștere, către descoperirea sinelui. ”

Elena Mocanu -asistent manager